

Arrest

nr. 286 471 van 21 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 29 december 2019, dient op 31 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 22 januari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 28 september 2021.

1.3. De commissaris-generaal neemt op 10 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 10 maart 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je van origine Pashai. Je bent afkomstig van het dorp Orya Khel gelegen in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. Je bent minderjarig en je bent geboren op X.

De oom van je vader, Z., heeft als tolk gewerkt voor de Amerikanen en verliet 6 à 7 geleden Afghanistan. Hij woont in de Verenigde Staten. Je vader S.M. heeft ook gewerkt voor de Amerikanen. Hij was actief als soldaat of bewaker in Gardez, de hoofdstad van de provincie Paktia. Zo'n 2 à 3 jaar voor jouw vertrek is je vader gestopt met deze job omdat hij bedreigd werd door de taliban. Je vader bleef enkele maanden thuis en ging vervolgens aan de slag als arbeider in de bouwsector. Hij werkte op de luchthaven van Jalalabad aan een bouwproject van een bedrijf dat gelinkt was aan buitenlanders. Je vader bleef meestal op zijn werkplaats en kwam ongeveer een à twee keer per maand terug naar huis. De laatste keer dat hij naar huis kwam, zegde je vader dat de situatie hem onveilig leek en dat hij snel ging vertrekken naar zijn werkplaats. In de nacht na zijn terugkeer naar het werk, kwamen de taliban langs bij jullie. De taliban vroegen waar je vader was en zegden dat leden van de taliban werden aangevallen nabij het districtscentrum door overheidstroepen en dat je vader die informatie had doorgegeven. De taliban beschuldigden je vader van spionage. Je antwoordde de talibanleden dat je vader op zijn werkplaats was. Daarop werd je fysiek aangevallen. Ze sloegen je met de onderkant van hun machinegeweren. Je raakte buiten bewustzijn en je werd wakker in het ziekenhuis. Toen kwam je te weten dat de taliban je broer A. hadden doodgeschoten tijdens de inval in jullie woning. Je moest twee of drie weken in het ziekenhuis blijven. Daarna kwam je vader je ophalen in het ziekenhuis en zijn jullie samen vertrokken uit Afghanistan. Jullie reisden in de zomer van 2019 naar de grens met Iran. In Iran raakte je gescheiden van je vader. Sindsdien ontbreekt elk spoor van je vader. Niemand heeft hem nog kunnen bereiken. Je reisde alleen verder via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland, waar je op 16 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Je reisde echter snel door naar België en kwam hier aan op 29 december 2019. Je bent in totaal ongeveer 5 à 6 maanden onderweg geweest. Op 31 december 2019 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) je verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: je originele taskera, de originele taskera van je vader, drie kopieën van certificaten van waardering van je vader, een kopie van een werkbadge van je vader en een originele envelop waarin je post ontving vanuit Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit je verklaringen blijkt dat je Afghanistan bent ontvlucht nadat de taliban je woning hadden aangevallen, je hadden geslagen en je broer A. hebben gedood, omdat ze jouw vader beschuldigden van spionage. Je vreest te zullen worden gedood in Afghanistan.

Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Meerdere vaststellingen ondergraven namelijk op drastische wijze de geloofwaardigheid van je problemen met de taliban:

Zo legde je in het kader van je registratie als minderjarige verklaringen af die niet te rijmen vallen met het vluchtrelaas dat je nadien hebt uiteengezet tijdens je interview bij de DVZ en je persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op de fiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen staat te lezen dat je problemen had met de taliban die wilden dat je zou deelnemen aan de oorlog en dat je dat niet wilde (zie fiche NBMV). Dit was het enige dat je hebt aangehaald bij je registratie qua asielmotief. In de fiche NBMV is helemaal niets terug te vinden van het relaas waarop je je momenteel baseert. In het kader van je vrij relaas tijdens het persoonlijk onderhoud rep je met geen woord over enige vrees voor rekrutering door de taliban of dat je van de taliban zou moeten deelnemen aan de oorlog (CGVS, pg 17). Evenmin maak je enige melding van dergelijke eisen van de taliban wanneer je gevraagd wordt wat de taliban van jou wilden en wat ze je gevraagd hebben (CGVS, pg 17). Je zegt dat ze enkel wilden weten waar je vader was (CGVS, pg 17). Je ontkent nadrukkelijk dat de taliban je ooit zouden hebben gevraagd om mee te gaan met hen of de jihad te doen of iets in die aard (CGVS, pg 18). Geconfronteerd met jouw initiële verklaring kan je geen afdoende verklaring bieden. Je beperkt je tot het ontkennen van wat je zegde bij je inschrijving als minderjarige en je dacht dat de tolk zich misschien vergiste, want er was ook een fout bij het aantal zussen en er werd fout genoteerd dat je zou ontvoerd zijn wat niet klopt (CGVS, pg 18). In verband met je zussen klopt het dat een keer zes zussen werden genoteerd (fiche NBMV) en een keer zeven (verklaring DVZ), maar van een ontvoering blijkt in geen enkel verslag sprake te zijn, zodat dit aspect lijkt te berusten op een foutieve lezing nadien. Er kan echter niet ingezien worden hoe de tolk zich op zo'n manier zou kunnen vergissen en hoe er zomaar een asielmotief zou worden genoteerd in je verklaring dat je helemaal niet zou hebben vermeld. Het gaat hier niet over een detail of een onvolledigheid maar over een volledig ander vluchtmotief. Derhalve kan je niet volstaan met je uitleg over een mogelijke vergissing door de tolk (CGVS, pg 18). De vaststelling dat je ten overstaan van de Belgische asielinstanties twee volledig verschillende verklaringen hebt afgelegd over de aanleiding van je vertrek en de basis van je vrees voor vervolging, ondermijnt in zeer ernstige mate je geloofwaardigheid.

Nog stelde je in het kader van je registratie als minderjarige dat je broer A. 'au pays', dus in Afghanistan is, terwijl hij volgens je latere verklaringen zou overleden zijn, meer bepaald neergeschoten door de taliban voor jouw vertrek uit Afghanistan. Indien je broer werkelijk zou zijn vermoord door de taliban, mag verwacht worden dat je dit duidelijk zou aangeven en niet gewoon zou stellen dat hij nog in Afghanistan zou zijn zoals je andere broers en zussen wanneer je gevraagd wordt naar hun verblijfplaats. Gewezen hierop zegde je dat je het wel zou hebben vermeld van bij aanvang en dat je niet snapt waarom ze het zo noteerden (CGVS, pg 21). Het loutere beweren dat je iets wel zegde, kan echter de ongerijmdheid niet opheffen.

Tevens leg je inconsistente verklaringen af over waarom de taliban je vader ervan zouden verdenken iets te maken te hebben met de aanval nabij het districtscentrum, nochtans een kernelement van je relaas want dit was de reden dat je familie ernstige problemen zou hebben gekregen met de taliban op dat moment (CGVS, pg 17). Je vader zou informatie doorgegeven hebben en zou een spion zijn. Wanneer je wordt gevraagd waarom de taliban denken dat je vader iets te maken had met die aanval, kan je geen reden geven. Je uit een vermoeden dat misschien iemand informatie heeft doorgegeven en je zegt dat je het niet weet (CGVS, pg 18). Je kan geen antwoord geven op de vraag waarom je vader voor de taliban verdacht was (CGVS, pg 19). Nogmaals de kans geboden om je relaas op dit punt te verduidelijken en erop gewezen dat je het op een andere manier had uitgelegd tijdens je interview bij de DVZ, herhaal je dat je het niet weet en stel je dat je niets anders hebt gezegd (CGVS, pg 19). In de vragenlijst CGVS werd evenwel genoteerd dat de taliban het verdacht vonden dat je vader net op dat moment, dus op het moment van de aanval, weer naar zijn werk ging (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Het mag dan ook verbazen dat je er niet in slaagt deze uitleg te hernemen tijdens je persoonlijk onderhoud ondanks uitgebreide bevraging. Na verdere confrontatie beperk je je opnieuw tot het louter ontkennen van je voorgaande verklaring en het herhalen van één versie van de feiten. Dit wijzigt niets aan de vastgestelde discrepantie.

Naast deze inconsistenties werd vastgesteld dat je verklaringen verschillende vaagheden en onwetendheden bevatten die eveneens de geloofwaardigheid van je relaas aantasten:

Je kan niet toelichten hoe het zover is gekomen dat de taliban je broer A. zouden hebben neergeschoten. Je verklaringen op dit punt blijven onaannemelijk summier. Je verklaart dat de taliban A. hebben neergeschoten, maar verder kom je niet (CGVS, pg 17). Gevraagd hoe dat juist gebeurde zeg je dat je mama zegde 'je broer hebben ze neergeschoten' en dat je papa hetzelfde zei in Iran dat je broer doodgeschoten is (CGVS, pg 18). Je kan niets meer toevoegen, je was flauwgevalen en je hebt niets meer gezien, je weet niet op welke manier het tot schoten is gekomen (CGVS, pg 18). Je moeder zou je niets anders meer verteld hebben (CGVS, pg 18). Je kan niet verklaren hoe het gekomen is dat jij geslagen werd, maar dat er dan geschoten werd op je broer (CGVS, pg 20). Je weet niet of de taliban je broer A. hebben aangesproken of niet, want je was bewusteloos (CGVS, pg 20).

Het gegeven dat je beweert zelf bewusteloos te zijn geweest op het moment van de moord op je broer kan niet aanvaard worden als uitleg voor je uiterst beperkte verklaringen, omdat je ook wat dit punt betreft onaannemelijk vaag blijft. Je kan helemaal niet zeggen hoe lang je bewusteloos bent geweest (CGVS, pg 19). Je werd wakker in het ziekenhuis en je hebt geen idee hoe lang je bewusteloos was. Zelfs bij benadering kan je geen inschatting maken en zeggen of het gaat over uren of dagen (CGVS, pg 19). Evenmin kan je zeggen hoeveel dagen je nog in het ziekenhuis moest blijven nadat je terug bij bewustzijn was (CGVS, pg 19). Je kent ook de naam van het ziekenhuis waar je verzorgd werd niet. Je weet niet hoe je juist in het ziekenhuis bent geraakt, je 'denkt' dat je mama je heeft gebracht en het zou sowieso met de auto geweest zijn, maar of je mama dan zelf reed of aan iemand hulp vroeg bijvoorbeeld daarover kan je niets vertellen (CGVS, pg 21). Verder leg je geen enkel bewijsstuk neer dat je ziekenhuisopname zou kunnen staven. Daarvoor heb je geen uitleg, je zegt enkel dat je niets hebt gekregen van je vader en dat je het niet weet (CGVS, pg 19). Gelet op deze vaststellingen komt het niet geloofwaardig over dat je buiten bewustzijn raakte door slagen door de taliban en dat je daardoor twee of drie weken in het ziekenhuis was opgenomen. Bijgevolg kan je vermeend bewustzijnsverlies de vaagheden in je relaas aangaande de moord op je broer niet rechtvaardigen. Bovendien leg je ook geen enkel bewijsstuk neer dat de dood van je broer zou kunnen aantonen.

Hoe dan ook zou verwacht worden dat zelfs indien je zou flauwgevalen zijn op het moment zelf wat dus niet geloofwaardig wordt geacht, dat je dan nadien meer te weten zou gekomen zijn via je ouders. Het komt niet aannemelijk over dat je ouders je dermate weinig zouden hebben verteld over dergelijke ingrijpende gebeurtenissen voor jullie gezin. Bovendien zouden ook je ouders ongetwijfeld beseffen dat het met oog op het welslagen van je verzoek om internationale bescherming belangrijk is dat je over alle mogelijke informatie zou beschikken teneinde je vrees aannemelijk te maken. Je beweert nog samen met je papa naar Iran te zijn gereisd en je hebt ook nog contact gehad met je moeder, zodat je wel over meer informatie zou kunnen beschikken (CGVS, pg 8 en 9).

Voorts kan je niet met zekerheid zeggen wanneer je vader stopte met werken en waar hij verbleef na de aanval op jullie huis. Je wist niet of je vader nog verder gewerkt had na de aanval op jullie huis. Eerst zegde je dat hij 'blijkbaar' werkte tot die aanval, maar dan vervolgde je dat je niet wist op welke dag hij was gestopt met werken (CGVS, pg 13). Evenmin kon je zeggen of je vader nog terugkeerde naar huis na de komst van de taliban bij jullie thuis (CGVS, pg 13). Wederom roep je in dat je dat niet weet omdat je toen in het ziekenhuis lag, wat gelet op voorgaande niet kan worden aangenomen als verklaring voor je onwetendheid. Aangezien je vader het belangrijkste doelwit was voor de taliban, hij was immers diegene die van spionage werd beschuldigd en diegene die werd gezocht, is het niet onredelijk van jou te verwachten dat je zou kunnen uitleggen wat je vader na de aanval deed en of hij nog terugkeerde naar huis in de periode van 2 à 3 weken tussen de aanval op jullie huis en jullie vertrek.

Daarnaast is gebleken dat je niet weet of je familie na de aanval op jullie huis en de moord op je broer nog ernstige problemen kende met de taliban of niet (CGVS, pg 20). Je moeder zou gezegd hebben dat de taliban nog actief zijn en dat ze jullie nog steeds zouden zoeken om te arresteren (CGVS, pg 20), maar je bent niet op de hoogte van concrete incidenten of concrete momenten waarop jouw familie problemen kende met de taliban. Je houdt het bijzonder vaag en zegt dat je niet op de hoogte bent en dat ze 'misschien' iets meemaakten (CGVS, pg 20). Mochten er in de periode tussen je eigen vertrek, dat te situeren is in de zomer van 2019, en je laatste contact met je moeder wat zo'n 4 maanden voor het persoonlijk onderhoud zou zijn, dus rond mei 2021, ernstige problemen zijn geweest voor jouw familie met de taliban, zou je daarvan op de hoogte moeten zijn. De vaststelling dat je geen concrete informatie kunt geven over wat er nog gebeurde sinds je vertrek haalt de geloofwaardigheid van je relaas nog verder onderuit.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over de concrete aanleiding van je vlucht uit Afghanistan. Je biedt het CGVS geen zicht op de werkelijke redenen van je vertrek uit je land van herkomst.

Wat betreft het profiel van je vader op zich dient opgemerkt te worden dat je verklaringen daaromtrent en de documenten die je neerlegt niet weten te overtuigen. Je verklaart dat je vader tot ongeveer 2 à 3 jaar voor jouw eigen vertrek werkte als bewaker of soldaat in Gardez in de provincie Paktia voor de Amerikanen (CGVS, pg 11 en 12). Meer nauwkeurig kan je niet uitleggen tot wanneer hij die job uitoefende (CGVS, pg 11 en 12). Je verliet Afghanistan in de zomer van 2019. Dat zou betekenen dat je vader nog tot 2016 of 2017 werkzaam was in Gardez. De bewijsstukken die je neerlegt om het profiel van je vader te onderbouwen dateren echter van veel eerder. Je legt een kopie neer van een attest waarop vermeld wordt dat Shar Mohammad bedankt wordt voor zijn diensten als lid van de 'ASG Guard Force' van 15 juli 2009 tot 15 januari 2010. Je legt nog een kopie van een attest neer waarop te lezen staat dat 'S. M.' bedankt wordt voor zijn diensten als 'afghan security guard' van januari 2010 tot juni 2010 en een kopie van een attest waarop S. M. bedankt wordt voor zijn diensten van 5 maart 2010 tot 15 augustus 2010 als bewaker van een 'Special Forces Camp'. De kopie van een badge van je vader vermeldt als vervaldatum oktober 2010. Het is dan ook zeer opvallend dat je enkel stukken neerlegt die betrekking hebben op de jaren 2009 en 2009 en niets voor de daaropvolgende jaren. Je kan niet verklaren hoe het komt dat je niet over meer recente bewijsstukken beschikt (CGVS, pg 13). Indien je vader werkelijk nog tot 2 à 3 jaar voor jouw vertrek in Gardez zou hebben gewerkt op een basis van de Amerikanen, zou je hiervan toch enige vorm van bewijs moeten kunnen van neerleggen zoals een recentere badge, arbeidscontracten en dergelijke meer.

Bovendien kon je niet uitleggen welke documenten van het werk van je vader je eigenlijk indiende om zijn profiel aan te tonen (CGVS, pg 13). Als uitleg voor je onwetendheid voer je aan dat de documenten in het Engels zijn opgesteld en dat je ze niet kunt lezen (CGVS, pg 13). Je zag wel dat er een Amerikaanse vlag en een Afghaanse vlag opstond. Je hebt geen moeite gedaan om kennis te nemen van de inhoud. Het CGVS kan begrip opbrengen voor het gegeven dat je de documenten niet zelf kon lezen aangezien ze in een voor jou vreemde taal zijn opgesteld, maar je kon wel hulp gevraagd hebben aan iemand die het Engels beheerst en die het voor jou kon lezen. Je hebt echter nagelaten dat te doen en je zegde daarop dat je die post kreeg en het bewaarde om af te geven (op het CGVS) (CGVS, pg 13). Indien je werkelijk vervolging zou moeten vrezen in je land van herkomst omwille van het profiel van je vader, zou verwacht worden dat je meer interesse in de documenten van je vader zou vertonen.

Wat betreft de tewerkstelling van je vader op de luchthaven van Jalalabad leg je geen enkel bewijsstuk neer. Je kan daarvoor geen verklaring verstrekken en je houdt het erop dat je alle documenten neerlegde die je had en dat je het verder niet wist (CGVS, pg 13). Je verklaart dat je papa er werkte voor een constructiefirma van Amerikanen. Hij moest bakstenen en cement aangeven aan de metsers (CGVS, pg 12). Je kan evenwel niet zeggen voor welke firma je vader werkte en moet dus het antwoord op deze elementaire vraag schuldig blijven (CGVS, pg 12). Daarnaast bleek je eigenlijk ook niet echt te weten of het nu een buitenlands of een Afghaans bedrijf was, je was enkel zeker dat ze voor buitenlanders werkten (CGVS, pg 12).

Rekening houdend met deze bevindingen mogen er zeer ernstige twijfels geuit worden over het door jou voorgehouden profiel van je vader.

Hoe dan ook zou het loutere gegeven dat je vader ooit zou hebben gewerkt in opdracht van Amerikanen of buitenlanders, als bewaker in 2010 of als bouwvakker in de jaren voor jouw vertrek uit Afghanistan - wat dus geenszins vast staat voor het CGVS - niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Je dient daartoe je vrees in concreto aannemelijk te maken, wat hier niet het geval is aangezien je helemaal niet hebt kunnen overtuigen wat je individuele vluchtmotieven betreft en je verder geen concrete elementen aanbrengt die zouden kunnen wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico voor jou zelf omwille van de (gewezen) job(s) van je vader. Je maakt wel gewag van een aanslag op de luchthaven waarbij enkele doden zouden zijn gevallen en waarbij de constructiefirma waarvoor je vader werkte zou zijn gevisieerd enige maanden voor jouw vertrek uit Afghanistan, maar hieruit kan niet blijken dat jij daarbij zelf gevisieerd werd door de taliban omwille van het werk van je vader (CGVS, pg 20 en 21). Verder verklaar je dat je vader voor zover jij weet geen specifieke persoonlijke bedreigingen heeft gekregen omwille van zijn job als bouwvakker bij een bouwproject op de luchthaven van Jalalabad. Je sprak wel over bedreigingen en eisen om met zijn job in Gardez te stoppen, maar sinds je vader gestopt was met die job kwamen er naar jouw weten geen dergelijke bedreigingen meer jegens je vader of jullie gezin tot je vader dan beschuldigd werd van spionage, wat

zoals hierboven werd uitgelegd niet geloofwaardig kan worden geacht (CGVS, pg 21). Van eventuele andere bedreigingen zou je mogelijks niet zijn ingelicht door je vader, want je was nog jong en klein en je vader zou het niet willen vertellen aan jou (CGVS, pg 21). Deze uitleg komt hoogst onlogisch over aangezien je vader eerst in Gardez zou hebben gewerkt en hij je dan wel zou hebben verteld over telefonische bedreigingen omwille van zijn job in Gardez, maar hij dan niets meer zou willen hebben vertellen aan jou over eventuele latere bedreigingen toen je zelf ouder was dan in de voorgehouden periode van zijn tewerkstelling in Gardez.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat je verklaringen over je reisweg ook niet consistent te noemen zijn, wat evenmin bijdraagt aan je algehele geloofwaardigheid. Je kan niet verklaren waarom er tijdens je interview op de DVZ genoteerd werd dat je via Pakistan reisde, terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft eerst naar Iran te zijn gereisd en niet via Pakistan te zijn gepasseerd (DVZ vragenlijst 3.5 en verklaring DVZ punt 33, CGVS, pg 16). Ook dit zou weer berusten op een fout van de tolk. De tolk zou je dan al tot tweemaal toe verkeerd begrepen moeten hebben aangezien op twee plaatsen werd genoteerd dat je vanuit Afghanistan eerst naar Pakistan reisde, wat weinig aannemelijk lijkt indien je helemaal niet zou hebben gezegd dat je eerst via Pakistan passeerde. Bovendien heb je geen opmerkingen gemaakt over communicatie- of andere problemen bij de DVZ toen je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen (CGVS, pg 4). Je verklaarde dat je interview goed was verlopen en dat je er de tolk goed kon verstaan (CGVS, pg 4).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kom je niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's

slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds

sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat hij gevraagd had om bijgestaan te worden door een tolk Pashai omdat hij zich niet zo vloeiend kan uiten in Pashtou. Gezien Pashtou niet zijn moedertaal is, zijn er volgens hem veel nuances verloren gegaan. Hij meent dat de commissaris-generaal hiermee, alsook met zijn jeugdige leeftijd, rekening had moeten houden.

Het kan hem niet verweten worden andersluidende verklaringen te hebben afgelegd bij het invullen van de fiche-minderjarigheid, nu het gesprek niet ging over zijn asielmotieven, doch wel over zijn persoonlijke gegevens en de reden waarom hij naar België was gekomen. Het gesprek kaderde volgens hem in een volledig andere context, vond niet plaats met bijstand van een raadsman en voogd en kan dan ook niet tegen hem gebruikt worden. Uit het verhoor bij de DVZ blijkt overigens dat hij wel degelijk gesproken heeft over de problemen die zijn vader heeft gekend met de taliban en die aan de basis liggen van zijn vlucht. Hij voegt dienaangaande toe dat hij bij de DVZ verzocht werd om alles kort en bondig te houden.

Hij acht het niet redelijk dat de commissaris-generaal van hem, een kind van 13,5 jaar oud, verwacht om een sluitend antwoord te geven op de vraag waarom de taliban zijn vader verdachten van spionage.

Hij begrijpt niet waarom geen geloof wordt gehecht aan het feit dat hij zijn bewustzijn is verloren en hij de moord op zijn broer zelf niet heeft gezien. Het getuigt volgens hem van een totaal gebrek aan inzicht en inlevingsvermogen waar verwacht wordt dat zijn ouders hem in geuren en kleuren zouden vertellen over de manier waarop zijn broer werd neergeschoten. Hij benadrukt dat hij slechts 13 jaar was, in het ziekenhuis heeft gelegen en niet dagelijks op de hoogte werd gehouden van de ontwikkelingen. Het is volgens hem normaal dat zijn moeder hem wilde sparen en niet elk detail met hem deelt.

Waar getwijfeld wordt aan het profiel van zijn vader, zet verzoeker uiteen dat de documenten die hij dienaangaande neerlegt, gelden als begin van bewijs.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij betoogt dat de situatie in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban drastisch is veranderd en hij zich nergens op een veilige manier kan vestigen. Hij verwijt de commissaris-generaal alles rooskleurig voor te stellen, terwijl de taliban in werkelijkheid met ijzeren hand regeert, geen kritiek duld en alles wat ingaat tegen de strenge regels van de Sharia, met geweld de kop indrukt. Uit verschillende objectieve rapporten blijkt volgens hem dat de zorgwekkende veiligheidssituatie er alleen maar zal verslechteren onder het talibanbewind. Hij preciseert dat de UN High Commissioner for Human Rights haar bezorgdheid heeft geuit op de Special Session of UN Human Rights Council en dat het rapport van de Danish Immigration Service de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart brengt. Het gaat volgens hem niet op te stellen dat de situatie in Afghanistan heden verbeterd zou zijn.

Vervolgens wijst hij erop dat hij meer dan twee jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken, hij hier naar school gaat, volledig geïntegreerd is, minderjarig is en helemaal is verwesterd. Dit maakt volgens hem een nieuw element uit dat de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Voor personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden, is de situatie erg gevaarlijk geworden. Om zijn stelling kracht bij te zetten verwijst hij naar vaststellingen van UNHCR, een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie en een rapport van Nansen omtrent het indienen van een volgend verzoek en nieuwe elementen. Hij vervolgt dat het volgens het rapport van Nansen moeilijk is voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen en dat er een toekomstgerichte beoordeling moet worden gedaan. Uit hetzelfde rapport blijkt volgens hem dat personen die gedurende lange tijd in het Westen hebben verbleven, een specifiek risico op vervolging lopen omwille van een gepercipieerde verwestering. Verwijzend naar een rapport van Amnesty International herhaalt hij dat hij in Europa verwesterd is en een risico loopt op vervolging door de taliban. In een recente video zouden de taliban hun positie ten aanzien van westerse ideologieën hebben bevestigd. Er is volgens hem geen enkele garantie dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind, wat zou blijken uit een rapport van de Danish Immigration Service van september 2021. Ook het Nansen rapport maakt volgens hem melding van vele burgerslachtoffers. Tenslotte wijst hij nog op een arrest van de Raad van 27 november 2020 waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid was dat de desbetreffende verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het volgend nieuw stuk:

- Nansen Note, 3-21, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek (oktober 2021).

3.2. Op 27 februari 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation, augustus 2022;

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022.

Er wordt verder gerefereerd aan volgend stuk, waarvan tevens een afschrift wordt gevoegd:

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022, 23 september 2022.

3.3. Op 6 maart 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij de volgende nieuwe stukken worden gevoegd:

- Overlijdensakte van broer A.;
- Brief van de dorpsverantwoordelijken;
- Medisch dossier waaruit zijn opname in het ziekenhuis blijkt;
- Dreigbrief van de taliban;
- Oproeping van het politiecommissariaat op naam van verzoeker en zijn vader om zich aan te melden op 29 september 2021;
- Driegbrief van de taliban;
- Getuigenis van OKAN coaches;
- Getuigenis van L.S., projectmedewerker Ant-Word en tevens jongerencoach van verzoeker;
- Getuigenis van S.S., huiswerkbegeleidster van verzoeker;
- Getuigenis van de heer K.C., hoofdchef van restaurant De Gastro;
- Getuigenis van de heer E., verantwoordelijke voor de horeca;
- Foto van 14 augustus 2021, van een bezoek van de taliban aan zijn familie om te vragen waar zijn vader zich bevindt, waarop zijn neef, A..A staat afgebeeld.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 15,5 jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pasthou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer vermoord te zullen worden door de taliban. De taliban hebben zijn woning aangevallen, hem geslagen en zijn broer vermoord omdat ze zijn vader beschuldigden van spionage.

Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Verzoekers verklaringen afgelegd bij het invullen van de fiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zijn niet te rijmen met de verklaringen die hij nadien heeft afgelegd bij de DVZ en bij het

CGVS nu (a) in de fiche NMBV staat dat verzoeker problemen had met de taliban, die wilden dat hij zou deelnemen aan de oorlog, terwijl hij bij het CGVS en de DVZ geen melding maakt van een vrees voor rekrutering en (b) in de fiche NMBV staat dat zijn broer A. zich in Afghanistan bevindt, terwijl hij bij de DVZ en het CGVS verklaart dat hij doodgeschoten werd door de taliban;

ii) Verzoeker legt inconsistente verklaringen af over de reden waarom de taliban zijn vader ervan zouden verdenken iets te maken te hebben met de aanval nabij het districtscentrum. Bij het CGVS verklaart hij geen reden te kunnen geven, terwijl hij bij de DVZ aangeeft dat de taliban het verdacht vonden dat zijn vader net op het moment van de aanval weer naar zijn werk ging.

iii) Verzoekers verklaringen bevatten de volgende verschillende vaagheden en onwetendheden, die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen: (a) verzoeker kan niet toelichten hoe het zover is kunnen komen dat de taliban zijn broer hebben neergeschoten; (b) verzoeker blijft vaag over zijn bewering dat hij bewusteloos geraakte op het moment van de moord; (c) verzoeker weet niet of zijn familie na de aanval op hun huis en moord op zijn broer nog ernstige problemen kenden met de taliban.

iv) Er worden ernstige twijfels geplaatst bij het voorgehouden profiel van zijn vader nu (a) hij verklaart dat zijn vader nog tot 2016 of 2017 werkzaam was in Gardez, terwijl de bewijsstukken dateren van veel eerder, namelijk 2009 en 2010 en verzoeker geen stukken neerlegt die op een latere periode betrekking hebben; (b) verzoeker geen kennis heeft van de inhoud van de stukken die hij neerlegde; (c) verzoeker geen bewijsstukken neerlegt aangaande de tewerkstelling van zijn vader op de luchthaven; (d) zelfs indien zijn vader zou hebben gewerkt voor de Amerikanen, verzoeker niet aantoonde dat hij zelf gevisieerd wordt.

v) Verzoekers verklaringen over zijn reisweg zijn niet consistent: (a) op de DVZ verklaarde hij via Pakistan te zijn gereisd, terwijl hij (b) bij het CGVS verklaart rechtstreeks naar Iran te zijn gereisd en niet via Pakistan.

4.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat omwille van de door hem aangehaalde problemen met de taliban.

4.4.3. Waar verzoeker vooreerst opmerkt dat er veel nuances in zijn verklaringen verloren zijn gegaan omdat hij niet werd bijgestaan door een tolk Pashai, maar wel door een tolk Pasthou, terwijl dit niet zijn moedertaal is, kan de Raad hem geen gelijk geven.

Verzoeker werd tijdens het interview op de DVZ bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 07.10.2020).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker bij aanvang ervan aangaf dat hij liever Pashai spreekt hoewel hij redelijk goed Pasthou spreekt. De protection officer deelde verzoeker hierop mee dat er slechts één tolk is die Pashai spreekt en dat indien het verhoor echt moeilijk zal verlopen, verzoeker nogmaals zal worden uitgenodigd om bijstand te krijgen van een tolk Pashai. Verzoeker verklaarde hierop uitdrukkelijk akkoord te gaan met het interview met bijstand van een tolk Pashtou en voegde toe dat hij het zal aangeven als het niet lukt (NPO, p. 2).

Gevraagd naar het verloop van het interview bij de DVZ, waar verzoeker ook werd bijgestaan door een tolk Pashtou (Verklaring DVZ d.d. 07.10.2020), gaf verzoeker aan dat hij de tolk goed verstaan had en dat hij alle elementen kon vertellen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 4). De protection officer stelde na de pauze verzoeker de vraag of hij tot nu toe de tolk goed heeft kunnen begrijpen, waarop hij bevestigend antwoordde (NPO, p. 11). Op het einde van het verhoor gaf verzoeker wederom aan dat alles duidelijk was en dat hij de vragen en de tolk goed heeft begrepen (NPO, p. 21). Verzoeker antwoordde tenslotte op de vraag, of het goed gegaan is zo in het Pasthou, *“Ja, zeer goed zelfs”* (NPO, p. 22). Dat zijn raadsman zich bij afloop van het verhoor nog afvroeg of verzoeker de vragen wel begrepen heeft (NPO, p. 22), kan geen afbreuk doen aan de duidelijke boodschap van verzoeker dat er geen problemen zijn opgedoken i.v.m. de taal te meer nu zijn raadsman naliet te preciseren waar dan wel precies een probleem zou zijn opgedoken. Waar hij zich er dan in zijn verzoekschrift toe beperkt te stellen dat er *“veel nuances verloren zijn gegaan omwille van de taal”*, gaat hij niet alleen lijnrecht in tegen voorgaande vaststellingen, bovendien laat hij na zich hiervoor op enig objectief element te baseren en te preciseren welke nuances dan wel zouden zijn verloren gegaan. Verzoekers kritiek blijft aldus beperkt tot een loutere blote bewering.

4.4.4. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat uit de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: fiche NBMV) ingevuld door het bureau MINTEH blijkt dat verzoeker, op de vraag om welke reden hij naar België is gekomen, aangaf dat hij problemen had met de taliban, die wilden dat hij zou deelnemen aan de oorlog, terwijl hij nadien, zowel bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat hij de taliban vreest omdat die hun huis hebben aangevallen en zijn broer hebben doodgeschoten omdat ze hun vader verdachten van spionage. Bovendien gaf hij aan dat zijn broer A. zich “*au pays*” bevond, terwijl hij nadien bij de DVZ en het CGVS voorhoudt dat diezelfde broer vermoord werd door de taliban voordat hij zijn land was ontvlucht. Dit betreffen opmerkelijke tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van zijn relaas wel degelijk reeds ondermijnen. Waar hij middels zijn aanvullende nota herhaalt dat zijn broer vermoord werd en dienaangaande een overlijdensakte voorlegt (stuk 1), stelt de Raad vooreerst vast dat het opmerkelijk is dat het attest werd opgesteld op 19 juli 2019, terwijl de volgende zin wordt toegevoegd: “leeftijd: 19 jaar oud in 2013”. Niet alleen betreft het document een kopie, wat door simpel knip- en plakwerk in elkaar kan worden geknutseld, bovendien blijkt uit de informatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier dat er een hoge graad van corruptie heerst in Afghanistan m.b.t. het verkrijgen van documenten, waardoor zij slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben (AD CGVS, landeninformatie, COI Focus, Afghanistan: corruptie en documentfraude). Zelfs indien de dood van zijn broer voor waar zou worden aangenomen – *quod non* gelet op voorgaande - dan nog biedt dit attest geen uitsluitel over de omstandigheden waarin zijn broer overleden is, waardoor dit attest geen informatie bevat die verzoekers relaas zou kunnen ondersteunen of de geloofwaardigheid ervan zou kunnen herstellen. Het attest is dan ook niet van die aard om de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker vast te stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de fiche NBMV, dient er vooreerst op te worden gewezen dat er *prima facie* in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de fiche NBMV niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens en het volstaat geenszins om op algemene wijze te beweren dat dit niet zo zou zijn. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat het document niet werd opgesteld met het oog op de beoordeling van zijn asielaanvraag is op zich niet van aard aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Dit klemmt des te meer daar de gegevens betreffende verzoekers identiteit en de namen van zijn ouders overeenstemmen met zijn verklaringen die hij later aflegde op de DVZ en tijdens zijn gehoor op het CGVS. Dat in de fiche NBMV één zus niet vermeld werd, terwijl hij wel melding maakte van al zijn zussen bij de DVZ en bij het CGVS, acht de Raad geenszins voldoende om aan te nemen dat wat neergeschreven werd in de fiche NBMV m.b.t. de reden waarom hij naar België is gekomen, niet zou overeenkomen met wat hij heeft verklaard. Dit geldt des te meer nu verzoeker in de fiche NBMV, gevraagd naar zijn reisweg, hetzelfde verklaarde als nadien tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, namelijk via Iran en Turkije (NPO, p. 15).

Verzoekers betoog biedt aldus geen verschoning voor de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen genoteerd door het bureau MINTEH in de fiche NBMV en zijn latere verklaringen op de DVZ en het CGVS m.b.t. de eigenlijke vluchtredenen. Verder brengt verzoeker evenmin concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche NBMV buiten de beoordeling van zijn asielaanvraag te houden. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing worden bijgetreden door de Raad.

Middels de stukken 4 en 6 “waarschuwingsbrief”, gevoegd bij zijn aanvullende nota tracht verzoeker aan te tonen dat zijn vader door de taliban beschouwd werd als een spion en hij zich bij hen diende aan te sluiten. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker nooit melding heeft gemaakt van het feit dat zijn vader onder druk werd gezet om zich aan te sluiten bij de taliban, waardoor het stuk alleszins strookt met zijn verklaringen en het derhalve niet volstaat om de nood aan internationale bescherming in zijn hoofde van vast te stellen, mede rekening houdend met de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten (AD CGVS, landeninformatie, documentenfraude) en gelet op het feit dat het handgeschreven documenten betreffen die door één ieder en eender waar en wanneer opgesteld kunnen zijn. Dat de taliban dan meer dan twee jaar zouden wachten, namelijk tot 29 september 2021 – overigens de dag na het persoonlijk onderhoud - om verzoeker alsook zijn vader op te roepen om te verschijnen in het politiecommissariaat, zoals zou blijken uit stuk 5 gevoegd bij zijn aanvullende nota, tart alle verbeelding. Bovendien bevestigde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog dat hij nooit gezegd had dat de taliban wilden dat hij mee oorlog ging voeren, terwijl dit wel de teneur lijkt te zijn van

het desbetreffende stuk. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt nog meer op de helling gezet door voormeld stuk, zelfs afgezien van de zeer beperkte bewijswaarde ervan.

4.4.5. Vervolgens stelt de Raad vast dat er niet enkel sprake is van tegenstrijdigheden tussen de inhoud van de fiche NBMV enerzijds en de notities van het persoonlijk onderhoud en de vragenlijst ingevuld bij de DVZ anderzijds, doch ook dat er sprake is van inconsistente verklaringen afgelegd bij de DVZ en het CGVS. Verzoeker verklaarde bij het CGVS niet te weten waarom de taliban zijn vader ervan verdachten iets te maken te hebben met de aanval nabij het districtscentrum (NPO, p. 19), terwijl hij bij de DVZ had verklaard dat de taliban het verdacht vonden dat zijn vader net op het moment van de aanval, weer naar zijn werk ging, waardoor zij hem verdachten van spionage (AD CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5). Zoals reeds uiteengezet *supra* verklaarde verzoeker dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en wordt datgene wat opgenomen werd in de vragenlijst, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het interviewverslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken tijdens het interview of in de vragenlijst aan te kaarten. Indien het interview bij de DVZ niet naar behoren zou zijn verlopen of indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ niet volledig zou zijn geweest of nog andere fouten zou bevatten, dan kan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou hebben rechtgezet. Niets weerhield verzoeker ervan om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord bij de DVZ. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De beperkte tijdsduur van het interview bij de DVZ biedt evenmin enige verschoning voor verzoekers inconsistente verklaringen. Verzoeker werd er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad bijgetreden.

4.4.6. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker niet betwist dat zijn verklaringen voor het overige getuigen van vaagheden en onwetendheden en dit voor wat betreft de omstandigheden van de moord op zijn broer A., aangaande het feit dat hij bewusteloos is geraakt en vervolgens diende opgenomen te worden in het ziekenhuis, omtrent het moment waarop zijn vader gestopt is met werken en met betrekking tot de plaats waar hij verbleef tijdens de aanval op hun huis. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig, worden door verzoeker niet betwist, en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Naast deze inconsistenties werd vastgesteld dat je verklaringen verschillende vaagheden en onwetendheden bevatten die eveneens de geloofwaardigheid van je relaas aantasten:*

Je kan niet toelichten hoe het zover is gekomen dat de taliban je broer A. zouden hebben neergeschoten. Je verklaringen op dit punt blijven onaannemelijk summier. Je verklaart dat de taliban A. hebben neergeschoten, maar verder kom je niet (CGVS, pg 17). Gevraagd hoe dat juist gebeurde zeg je dat je mama zegde ‘je broer hebben ze neergeschoten’ en dat je papa hetzelfde zei in Iran dat je broer doodgeschoten is (CGVS, pg 18). Je kan niets meer toevoegen, je was flauwgevalen en je hebt niets meer gezien, je weet niet op welke manier het tot schoten is gekomen (CGVS, pg 18). Je moeder zou je niets anders meer verteld hebben (CGVS, pg 18). Je kan niet verklaren hoe het gekomen is dat jij geslagen werd, maar dat er dan geschoten werd op je broer (CGVS, pg 20). Je weet niet of de taliban je broer A. hebben aangesproken of niet, want je was bewusteloos (CGVS, pg 20).

Het gegeven dat je beweert zelf bewusteloos te zijn geweest op het moment van de moord op je broer kan niet aanvaard worden als uitleg voor je uiterst beperkte verklaringen, omdat je ook wat dit punt betreft onaannemelijk vaag blijft. Je kan helemaal niet zeggen hoe lang je bewusteloos bent geweest (CGVS, pg 19). Je werd wakker in het ziekenhuis en je hebt geen idee hoe lang je bewusteloos was. Zelfs bij benadering kan je geen inschatting maken en zeggen of het gaat over uren of dagen (CGVS, pg 19). Evenmin kan je zeggen hoeveel dagen je nog in het ziekenhuis moest blijven nadat je terug bij bewustzijn was (CGVS, pg 19). Je kent ook de naam van het ziekenhuis waar je verzorgd werd niet. Je weet niet hoe je juist in het ziekenhuis bent geraakt, je ‘denkt’ dat je mama je heeft gebracht en het zou sowieso met de auto geweest zijn, maar of je mama dan zelf reed of aan iemand hulp vroeg bijvoorbeeld daarover kan je niets vertellen (CGVS, pg 21). Verder leg je geen enkel bewijsstuk neer dat je ziekenhuisopname zou kunnen staven. Daarvoor heb je geen uitleg, je zegt enkel dat je niets hebt gekregen van je vader en dat je het niet weet (CGVS, pg 19). Gelet op deze vaststellingen komt het niet

geloofwaardig over dat je buiten bewustzijn raakte door slagen door de taliban en dat je daardoor twee of drie weken in het ziekenhuis was opgenomen. Bijgevolg kan je vermeend bewustzijnsverlies de vaagheden in je relaas aangaande de moord op je broer niet rechtvaardigen. Bovendien leg je ook geen enkel bewijsstuk neer dat de dood van je broer zou kunnen aantonen.

Hoe dan ook zou verwacht worden dat zelfs indien je zou flauwgefallen zijn op het moment zelf wat dus niet geloofwaardig wordt geacht, dat je dan nadien meer te weten zou gekomen zijn via je ouders. Het komt niet aannemelijk over dat je ouders je dermate weinig zouden hebben verteld over dergelijke ingrijpende gebeurtenissen voor jullie gezin. Bovendien zouden ook je ouders ongetwijfeld beseffen dat het met oog op het welslagen van je verzoek om internationale bescherming belangrijk is dat je over alle mogelijke informatie zou beschikken teneinde je vrees aannemelijk te maken. Je beweert nog samen met je papa naar Iran te zijn gereisd en je hebt ook nog contact gehad met je moeder, zodat je wel over meer informatie zou kunnen beschikken (CGVS, pg 8 en 9).

Voorts kan je niet met zekerheid zeggen wanneer je vader stopte met werken en waar hij verbleef na de aanval op jullie huis. Je wist niet of je vader nog verder gewerkt had na de aanval op jullie huis. Eerst zegde je dat hij 'blijkbaar' werkte tot die aanval, maar dan vervolgde je dat je niet wist op welke dag hij was gestopt met werken (CGVS, pg 13). Evenmin kon je zeggen of je vader nog terugkeerde naar huis na de komst van de taliban bij jullie thuis (CGVS, pg 13). Wederom roep je in dat je dat niet weet omdat je toen in het ziekenhuis lag, wat gelet op voorgaande niet kan worden aangenomen als verklaring voor je onwetendheid. Aangezien je vader het belangrijkste doelwit was voor de taliban, hij was immers diegene die van spionage werd beschuldigd en diegene die werd gezocht, is het niet onredelijk van jou te verwachten dat je zou kunnen uitleggen wat je vader na de aanval deed en of hij nog terugkeerde naar huis in de periode van 2 à 3 weken tussen de aanval op jullie huis en jullie vertrek.

Daarnaast is gebleken dat je niet weet of je familie na de aanval op jullie huis en de moord op je broer nog ernstige problemen kende met de taliban of niet (CGVS, pg 20). Je moeder zou gezegd hebben dat de taliban nog actief zijn en dat ze jullie nog steeds zouden zoeken om te arresteren (CGVS, pg 20), maar je bent niet op de hoogte van concrete incidenten of concrete momenten waarop jouw familie problemen kende met de taliban. Je houdt het bijzonder vaag en zegt dat je niet op de hoogte bent en dat ze 'misschien' iets meemaakten (CGVS, pg 20). Mochten er in de periode tussen je eigen vertrek, dat te situeren is in de zomer van 2019, en je laatste contact met je moeder wat zo'n 4 maanden voor het persoonlijk onderhoud zou zijn, dus rond mei 2021, ernstige problemen zijn geweest voor jouw familie met de taliban, zou je daarvan op de hoogte moeten zijn. De vaststelling dat je geen concrete informatie kunt geven over wat er nog gebeurde sinds je vertrek haalt de geloofwaardigheid van je relaas nog verder onderuit.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over de concrete aanleiding van je vlucht uit Afghanistan. Je biedt het CGVS geen zicht op de werkelijke redenen van je vertrek uit je land van herkomst."

Waar hij in zijn aanvullende nota plots een attest voegt van zijn medisch dossier, waaruit volgens hem zijn ziekenhuisopname blijkt (stuk 4), herinnert de Raad eraan dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nochtans verklaarde dat hij hiervan geen documenten had gekregen (NPO, p. 19). Het document getiteld "medisch dossier van de patiënt", waarvan de voordruk geschreven staat in de Engelse taal, bevat – althans in de vertaling van dit document - geen enkele melding van de periode waarin verzoeker zou zijn opgenomen in een ziekenhuis evenmin de redenen hiervoor. Inhoudelijk kan er derhalve geen enkele link worden ontwaard m.b.t. zijn concreet vluchtrelaas. Ook voor wat betreft voormeld stuk dient te worden herinnert aan de zeer beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten (zie supra). Bekeken in het geheel van verzoekers verklaringen, kan het dan ook niet volstaan om de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker vast te stellen.

Waar hij meent dat de commissaris-generaal niet voldoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf, herinnert de Raad eraan dat zoals onder punt 4.3. reeds werd gesteld, noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker onredelijke verwachtingen werden gesteld gelet op zijn profiel. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 15,5 jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen en over wat hij vreest dat hem zal overkomen bij eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Waar hij meent dat het niet van hem verwacht kan worden om meer gedetailleerde informatie te geven omdat hij nog maar dertien jaar was op het moment dat hij zijn herkomstland heeft verlaten, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing hieromtrent op goede gronden werd gemotiveerd dat verzoeker wel over meer informatie had kunnen beschikken, nu hij verklaarde dat hij samen met zijn vader naar Iran was gevlucht (NPO, p. 15) en tot vier maanden voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact had met zijn moeder (NPO, p. 8). Gelet op voorgaande doet het ook verbazen dat verzoeker niet weet of zijn familie na de aanval op het huis en de moord op zijn broer nog ernstige problemen heeft gekend met de taliban (NPO, p. 20). Dergelijke opmerkelijke desinteresse kan niet verschoond worden door verzoekers jonge leeftijd nu hij geen *infans* meer was op het moment van het verhoor door de CGVS (zie *supra*). Verzoeker kan zich bezwaarlijk verschuilen achter zijn jonge leeftijd ter verschoning van zijn vage verklaringen en onwetendheden die betrekking hebben over de kern van zijn vluchtrelaas.

4.4.7. Voor wat het door verzoeker geschetste profiel van zijn vader betreft, betoogt hij in het verzoekschrift dat de door hem neergelegde documenten moeten gelden als begin van bewijs. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker hiermee voorbij gaat aan de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit op genoegzame wijze blijkt dat de hem voorgelegde documenten over de werkzaamheden van zijn vader voor de Amerikanen niet zonder meer worden afgedaan. Zij worden integendeel beoordeeld op hun bewijswaarde en inhoud en vervolgens meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de desbetreffende documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoeker is er niet in geslaagd het profiel van zijn vader, namelijk dat van agent werkzaam voor de Amerikanen en dit tot drie jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 9 en 12), zijnde tot 2016/2017 en vervolgens als zijnde werkzaam op de luchthaven van Jalalabad (NPO, p. 12), aannemelijk te maken. De motieven dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de Raad integraal tot de zijne gemaakt: *“Wat betreft het profiel van je vader op zich dient opgemerkt te worden dat je verklaringen daaromtrent en de documenten die je neerlegt niet weten te overtuigen. Je verklaart dat je vader tot ongeveer 2 à 3 jaar voor jouw eigen vertrek werkte als bewaker of soldaat in Gardez in de provincie Paktia voor de Amerikanen (CGVS, pg 11 en 12). Meer nauwkeurig kan je niet uitleggen tot wanneer hij die job uitoefende (CGVS, pg 11 en 12). Je verliet Afghanistan in de zomer van 2019. Dat zou betekenen dat je vader nog tot 2016 of 2017 werkzaam was in Gardez. De bewijsstukken die je neerlegt om het profiel van je vader te onderbouwen dateren echter van veel eerder. Je legt een kopie neer van een attest waarop vermeld wordt dat Shar Mohammad bedankt wordt voor zijn diensten als lid van de ‘ASG Guard Force’ van 15 juli 2009 tot 15 januari 2010. Je legt nog een kopie van een attest neer waarop te lezen staat dat ‘S. M.’ bedankt wordt voor zijn diensten als ‘afghan security guard’ van januari 2010 tot juni 2010 en een kopie van een attest waarop S. M. bedankt wordt voor zijn diensten van 5 maart 2010 tot 15 augustus 2010 als bewaker van een ‘Special Forces Camp’. De kopie van een badge van je vader vermeldt als vervaldatum oktober 2010. Het is dan ook zeer opvallend dat je enkel stukken neerlegt die betrekking hebben op de jaren 2009 en 2009 en niets voor de daaropvolgende jaren. Je kan niet verklaren hoe het komt dat je niet over meer recente bewijsstukken beschikt (CGVS, pg 13). Indien je vader werkelijk nog tot 2 à 3 jaar voor jouw vertrek in Gardez zou hebben gewerkt op een basis van de Amerikanen, zou je hiervan toch enige vorm van bewijs moeten kunnen van neerleggen zoals een recentere badge, arbeidscontracten en dergelijke meer.*

Bovendien kon je niet uitleggen welke documenten van het werk van je vader je eigenlijk indiende om zijn profiel aan te tonen (CGVS, pg 13). Als uitleg voor je onwetendheid voer je aan dat de documenten in het Engels zijn opgesteld en dat je ze niet kunt lezen (CGVS, pg 13). Je zag wel dat er een Amerikaanse vlag en een Afghaanse vlag opstond. Je hebt geen moeite gedaan om kennis te nemen van de inhoud. Het CGVS kan begrip opbrengen voor het gegeven dat je de documenten niet zelf kon lezen aangezien ze in een voor jou vreemde taal zijn opgesteld, maar je kon wel hulp gevraagd hebben aan iemand die het Engels beheerst en die het voor jou kon lezen. Je hebt echter nagelaten dat te doen en je zegde daarop dat je die post kreeg en het bewaarde om af te geven (op het CGVS) (CGVS, pg 13). Indien je werkelijk vervolging zou moeten vrezen in je land van herkomst omwille van het profiel van je vader, zou verwacht worden dat je meer interesse in de documenten van je vader zou vertonen.

Wat betreft de tewerkstelling van je vader op de luchthaven van Jalalabad leg je geen enkel bewijsstuk neer. Je kan daarvoor geen verklaring verstrekken en je houdt het erop dat je alle documenten neerlegde die je had en dat je het verder niet wist (CGVS, pg 13). Je verklaart dat je papa er werkte voor een constructiefirma van Amerikanen. Hij moest bakstenen en cement aangeven aan de metsers (CGVS, pg 12). Je kan evenwel niet zeggen voor welke firma je vader werkte en moet dus het antwoord

op deze elementaire vraag schuldig blijven (CGVS, pg 12). Daarnaast bleek je eigenlijk ook niet echt te weten of het nu een buitenlands of een Afghaans bedrijf was, je was enkel zeker dat ze voor buitenlanders werkten (CGVS, pg 12).

Rekening houdend met deze bevindingen mogen er zeer ernstige twijfels geuit worden over het door jou voorgehouden profiel van je vader.” Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief betreffende de veronderstelling dat verzoekers vader ooit effectief zou hebben gewerkt voor de Afghanen, is bijkomstig en *in casu* niet determinerend van aard daar de Raad het voorgehouden profiel, omwille van bovenstaande redenen niet geloofwaardig acht. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing. Waar verzoeker middels zijn aanvullende nota verwijst naar een brief van de dorpsverantwoordelijken (stuk 2), stelt de Raad vooreerst vast dat het een handgeschreven brief betreft die door éénieder en eender wanneer kan zijn opgesteld. De bewijswaarde ervan is dan ook zeer gering, dan wel onbestaande. Bovendien bevat de inhoud ervan de weergave van verzoekers asielaanvraag, waardoor het duidelijk werd opgesteld om te dienen in het kader van verzoekers verzoeker om internationale bescherming. Het attest komt de Raad dan ook voor als een complaisancestuk opgemaakt voor onderhavige beroepsprocedure en volstaat, alles in zijn geheel bekeken, niet om de nood aan internationale bescherming te weerhouden in hoofde van verzoeker. De Raad merkt nog op dat in de taskara van zijn vader, die verzoeker eveneens had voorgelegd, onder diens beroep “toiler” staat, wat evenmin als een bevestiging kan worden beschouwd van de door verzoeker afgelegde verklaringen. Ook hier benadrukt de Raad de zeer beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten, wat blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, documentenfraude). Voor wat betreft de bij de aanvullende nota gevoegde foto, stelt de Raad vast dat deze een zeer geringe bewijswaarde heeft nu deze, naast het feit dat geen zekerheid kan worden geboden wie erop staat afgebeeld door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie, geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

4.4.8. Gelet op voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift er niet in geslaagd is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtelaa, te verklaren of te weerleggen. Het louter volharden in zijn verklaringen en het wijzen op zijn erg jeugdige leeftijd volstaan niet om de pertinente motieven onderuit te halen.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

In deze is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtelaa, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.9. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn verblijf van bijna twee jaar in België. Hierbij stelt hij dat Afghanen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ het risico lopen om te worden bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de taliban.

De Raad stelt vast dat op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse kan worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi

al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar

personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhuilen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt aldus nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad benadrukt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker verklaart weliswaar dat hij op dertienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, doch laat na aan te tonen dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. Ook al kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn aankomst in België op 29 december 2019 als dertienjarige jongen, een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, dient te worden vastgesteld dat hij nalaat om *in concreto* aan te tonen dat hij ondertussen dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker stelt weliswaar dat hij “volledig verwesterd” is maar laat na deze loutere bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Hij geeft dan ook onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker beweert verderop in zijn verzoekschrift wederom volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de Westerse waarden te delen maar concretiseert dit verder summier betoog niet, laat staan dat hij deze blote bewering op enige wijze onderbouwt.

Bij aanvullende nota legt verzoeker nog enkele getuigenissen neer (stukken 7 t.e.m. 12) die volgens hem aantonen dat hij de westerse gebruiken en gewoontes eigen heeft gemaakt, dat hij hard werkt in de horeca, enorm gedreven is en enthousiast is en zijn functie als keukenhulp fantastisch uitvoert. De Raad stelt vast dat het gegeven dat verzoeker huiswerkbegeleiding krijgt, een studentenjob heeft in een restaurant, Nederlands leert en zich goed inzet voor zijn studies – hoe lovenswaardig ook –, niet van die aard is om op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. Verzoeker toont, met een verwijzing naar de verschillende getuigenverklaringen, evenmin aan dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Verzoeker duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen die aanleiding kunnen geven tot een toegeschreven verwestering. Hij maakt niet aannemelijk dat hij zich Westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor hij zou zijn verwesterd of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij om die reden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd.

Met zijn summier betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich niet alleen in België, maar ook in Afghanistan hebben afgespeeld en die nog maar drie jaar in België verblijft, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige, afvallige of als spion of verrader.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende van zijn arresten, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

Zoals reeds gesteld, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet

op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

De Raad merkt nog op dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker nog verwijst naar “het eerdere schrikbewind” van de taliban en naar het talibanbewind dat met een ijzeren hand regeert, geen enkele tegenstand of kritiek duldt en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de sharia met geweld de kop indrukt, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond, waartoe hij in gebrek blijft.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.4.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hij meent weliswaar dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede, doch laat hij na concrete elementen aan te brengen ter staving ervan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De Raad ontwaart in het verhoorverslag geen persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. In het verzoekschrift voert hij dergelijke elementen evenmin aan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Mede bij gebrek aan enig verweer, treedt de Raad de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in het kader van precaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend (NPO, p. 21).

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou

lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De individuele elementen die voormeld risico kunnen verhogen zijn onder meer, de leeftijd, gezondheidstoestand of handicap, met inbegrip van geestelijke gezondheidsproblemen, economische situatie, de kennis van het herkomstgebied, het beroep en/of woonplaats. De Raad ontwaart uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker verklaart in goede gezondheid te verkeren en dat zijn moeder, alsook zijn drie broers en zeven zussen nog bij hun moeder in zijn ouderlijke woning wonen. Verzoeker brengt ook voor het overige geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De informatie waarnaar hij verwijst in zijn verzoekschrift, namelijk een rapport van de Danish Immigration Service en een Nansen nota, dateren respectievelijk van september 2021 en van maart 2022. Niet alleen zijn voormelde rapporten van een minder recente datum dan de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023, zij bevatten bovendien geen informatie die voorgaande concrete bevindingen doet tegenspreken.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou – Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO